

Milan Moguš
Zagreb

KARNARUTIĆEVI STIHOVI O PIRAMU I TIŽBI

Barne Karnarutić poznat je u hrvatskoj književnosti kao autor dvaju spjevova: poznatijeg *Vazetja Sigeta grada* (Mleci, 1584) i manje poznatog pod ovećim naslovom *Izvarsita ljubav i napokom nemila i nesrićna smart Pirama i Tižbe složena po Barni Karnarutiću Zadraninu* (Mleci, 1586). Ta dva spjeva čine — zajedno s *Planinama Petra Zoranića* — podlogu za proučavanje književnog jezika 16. stoljeća u Zadru, pa je razumljivo što su uvrštena u projekt »Kompjutorska analiza jezika starije hrvatske književnosti« što se izrađuje u Institutu za lingvistiku Filozofskoga fakulteta.¹⁾ Kod ovakvih je poslova, kao uostalom i kod drugih proučavanja, pouzdan tekst, predložak, vrlo važan. Za Karnarutićeve je tekstove postojalo nekoliko mogućnosti izbora.

Vazetje je, kao što je poznato, nakon prvog najstarijeg izdanja 1584. godine doživjelo još nekoliko: mletačko iz 1639, Fodrocijevo štampano 1661, Gajevo objavljeno u Zagrebu 1866, Matičevo objavljeno u 29. knjizi »Građe za povijest književnosti hrvatske« (Zagreb, 1968), fototipsko (»Liberovo«) izašlo je u Zagrebu 1971. Konačno, izabrani odlomci *Vazetja* nalaze se u *Zborniku stihova XV i XVI stoljeća* što ga je priredio R. Bogišić za ediciju *Pet stoljeća hrvatske književnosti* (Zagreb 1968, sv. 5).

Drugo Karnarutićevo djelo, *Piram i Tižba*, nije bilo tako popularno kao *Vazetje*, pa je osim prvog izdanja 1586. godine poznato još samo jedno, također staro izdanje iz godine 1627. Naravno, u spomenutom *Zborniku stihova* nalaze se izabrani odlomci i ovog drugog Karnarutićeva djela.²⁾

Izabrani odlomci *Vazetja* i *Pirama i Tižbe* nisu bili pogodni za kompjutorsku obradu iz dva razloga: prvo, konkordancije zahtijevaju potpune tekstove, a, drugo, usporedba s originalom pokazala je podosta propusta.³⁾ U Matičevu izdanju *Vazetja* gotovo da i nema, doduše, pogrešnoga čitanja,

ali je ono nedosljedno na drugi način. Mogli bismo se, naime, složiti s nastojanjem priređivača da ostane tako vjeran originalu, pa npr. piše *obhodi, odprave, klubčast, sfitu* i sl., ali je onda čudno da piše *Brne Karnarutić* umjesto originalnog *Barne Karnarutić, hrvackih* umjesto *harvackih* i dr. Zato je trebalo prirediti nanovo tekst prema prvom izdanju.

Kod *Pirama i Tižbe* nije se zapravo ni moglo drugačije postupati nego prirediti tekst prema najstarijem izdanju. Tako se, eto, zahvaljujući potrebama kompjutorske analize, pojavljuje u mom čitanju *Pirama i Tižba* ponovo nakon 390 godina od prvog izdanja, odnosno 350 godina od drugog izdanja.

BILJEŠKE

¹⁾ Nosioći su projekta: Milan Moguš i Željko Bujas. Dosada je kolega Ž. Bujas izradio kompjutorsku konkordanciju Gundulićeva *Osmana*, a zajedno smo izradili kompjutorsku konkordanciju hrvatskih djela Marka Marulića i »Razvoda istarskog«. Naravno, užurbano radimo na konkordancijama ostalih djela iz projekta.

²⁾ Vidi: *Pet stoljeća hrvatske književnosti*, sv. 5, str. 273—281.

³⁾ Tako npr. u *Vazetju* Bogišić ima *turačkih vitezi* — original *turačkih vitez* (stih 2), *u ki svih leta dob* umjesto *u ki svih dob leta* (stih 4), *Mameluke* umjesto *Mamaluke* (stih 9), *Jeđipat* umjesto *Jejipat* (stih 10) itd., a u *Piramu i Tižbi* dvije su pogreške već u naslovu: Bogišić *napokon* — original *napokom, složeno* umjesto *složena*, da drugo ne spominjem.

IZVARSITA LJUBAV I NAPOKOM NEMILA I NESRIČNA SMART PIRAMA I TIŽBE

SLOŽENA PO BARNI KARNARUTIĆU ZADRANINU

Prisvitolomu gospodinu i svake počtene časti i izvarsne kriposti narešenomu gospodinu Antoniju Veranciju, arhibiskupu ostrogonskomu, momu gospodinu.

Želim ja na dvor dati, neka ovako rečem, ove moje kriposti, ako se mogu kriposti zvati (a pisano jest: nemoj se hvaliti, da nemoj se ni huditi) da jere znam da potribu od zrake imaju. Odučih jih poslati i prikazati tvojoj prisvitloj milosti znajući jamačno da će tvojim gospodstvom ne samo svitle da slavne biti. Stanovit sam da jih će tvoja milost primiti za umiljenstvo koje vas svit povida da u tebi izvarsno jest i ufan sam da neće nijedan zloričan čovik smin biti pokuditi ih kada zaštiteni tvojim krilom budu i kada ti obranitelj samo razumnom besidom budeš njih. Toliko veće da ja znan da

svitlost tvoja prisvitla svakojako želi, ljubi i uzdviže moj jezik kako svoj.
Zatoj te molim neka i mene primeš za slugu tvojega. I tako ti se umiljeno
priporučujem i ponižno klanjam.

T(voje) p(re)svitle milosti sluga
Barne Karnarutić Zadranin.

- 1 Prociniv ljubeni hoj, plač, jad, znoj i blud
I on nje himbeni žitak, konac i sud,
Odlučih prijat trud mû pamet moreći
Ter skazat grohu žud ka j' svim nju dvoreći.
- 5 Tom željom goreći h tebi grem, istoče,
Sve s ništor tko reći žiju bistri potuče,
Vuzrokov uzroče, ljublju svega giba
S koga se sve poče a nit nišće triba
- Moleć da me gliba ludih tmin obariš
10 Ter iz tvoga žliba vodicom udariš
Nad svime cesariš ča t' znanje ophaja,
Nigdar ne privariš gdo h tebi prihaja
- Pamet moja žaja da si ju pohodiš
Jeju v ludost zahaja od koga othodiš
15 Da komu pogodiš davši mu nauka,
Visoko ga svodiš, nit mu zaman muka.
- Znaš ka j' ma odluka, bodi mi na pomoć
Jer eve ponuka svim nam smlohavi moć
Uliči mi nemoć, podaj mi kriposti
20 Ter mi zelenih voć ne kratí slatkosti,
- Da tvojih svitlosti napuni ti me htij
I mojih tminosti čarnu maglu odbij,
Milost me tva prikrij i daj zreć ča sam rad,
Utepli i ogrij i pomozí mi sad.
- 25 Asirski rusag kad žena kralja Nina
Vlada u blud zašad svakojaka čina,
Staviv zakon hina, mneć skriti svoj oganj,
Ljubi svoga sina, odav se ona za nj,
- Pri kom kakono panj noć i dan ležaše
30 Vlovnuvši se va nj nego ta teg težaše,
A ča god veljaše i ča god reciše,
To joj se zgojaše sve kako hotiše.

V Babiloni biše dvi susede tada,
ljubavju se sriše ke ću peti sada,
35 ter ako sam kada ča pel s mile volje,
ako mi um zada, pet ću njih nevolje.

U jedne dovolje biše jidan ditić,
kripostan ča j' bolje i spametan mladić,
k svakomu dobru smić, Piram se zoviše
40 razuman i umić, daleče sloviše.

On život imiše lipa stvora visoko,
v pasu tanak biše, a u pleći široko
ki sazidal Enok da bi mu brat bil,
ne bi parvi potok iz njega karvi slil
45 Prav biše kako stril, a čitovat udi,
svaki mu se j' vlas svil ter mu glavu rudi
komo nad svimi ljudi hodeć nadseziše,
svakih dobrih ćudi narešen grediše.

Njega ti odiše s pametju razbori
50 tere mu se sviše der do nebes gori,
A iz ust mu pak svori razuma gredihu,
Svih kriposti zbori u njem se znadihu.

Dal bi bil utihu majci rascviljeni,
toko u njem bihu razumi sciljeni.
55 Toko primiljeni bihu mu zgovori
v riči uhiljeni da svim sarce otvori.

Koga no pritvori jelinom danica
da ga hart umori i vuk ki razmica,
ne bi mu tužica da bi se ov molil za nj,
60 nit bi ona vodica iz nje ruk išla na nj.

Da tač al malo manj nju bi u plam pritvoril
Zadav joj ljupkih sanj i sarce joj zgoril
i ljubavju smoril i svake nje vile
vlast pod svu oboril rumene i bile.
65 Dostoji čast svile, zlata i bisera,
zlaćen luk i strile kano je zlata pera.
Svakoj sarce zdera, svaku spe ljuben trak
po koj god se stera njega zinice zrak.

Ne bi toj dekli mrak ka bi ga imila,
70 tmina ni magle vlak, neg svitlost primila.
Svaka bi želila da joj sarca urubi
Ter bi ga činila da je se naljubi.

- Ka hti prij da zrubí, zgubiv svaku kripost,
tarst da joj zagubi cić Pana nje lipost.
- 75 Vidiv ovu svitlost već ne bi svorila,
da njegovu hitrost svude bi dvorila.
- Ka j' Feba morila bižeći dan i noć,
V javor se stvorila za ne dat mu pomoć.
Ne bi imala moć prid ovim bižati,
80 stiskala bi ju nemoć njemu se pridati.
- Ka ne hti pristati bilo platno tkući
tarpeć ljupke rati ter se u parsi tući,
Uliksa zovući znav ovoga sasvim
dala bi se svući ter bi pošla za 'vim.
- 85 Govorenjem ovim, meni se tako mni,
hvalu izreć ne vim jere joj versti ni,
tako mi se čini da j' gizdav sasvima
k suncu se višini litući nad svima.
- Jer si gledav očma liposti njegove,
90 svak glavom pokima, di ni već takove,
da liplja od ove liposti krasnija
priko svita slove i k nebu se vija.
- I veće svitlija od zvizde Danice
i svitu milija — u Tižbe j' divice
95 ka druge udovice hći biše mladih lit
kon hladne vodice, kakono rumen cvit
- Da bi sad na ov svit, sve bi to smamila,
svak bi nje uzoru svit, svih bi pomamila
kad bi jih spramila rudimi kosami
100 ke biše splamila suncem i rosami.
- Ki bi bil s tugami suze prolivajuć
i sapet uzami vesel'ja nimajuć,
vidiv prosivajuć nje vlasi i ures,
ostal bi uživajuć radosti od nebes.
- 105 On bog ki srid koles uz nebo j' potezan
vesel'ja čineć ples svitlinom povezan,
od njega bi ustezan svaki barz njegov konj
i tvaro privezan hteć ove pojti po nj.
- Ter bi ostal lin i tronj nje čela gledajuć
110 da ne projde mimo nj ta vedrost predajuć,
postal bi celujuć nje čelo široko
nju k sebi sidajuć zdvižući visoko.

Sloviše daleko lipost nje ušiju,
još dalje žestoko od lici obiju
115 jer se u njih kriju sve liposti i slasti
vridne da se biju za njih svake vlasti.

Neumarle časti obarve joj bihu,
dlačic tanke rasti pridrobno restihu,
carni pak utihu očici stvoreni
120 mil pogled imihu, ljubiti otvoreni.

Svim sarce skoreni i svaki s nje spreda
ljubavju smoreni svi biše kih zgleda,
svaršnoga nareda imuše nosac mal,
usne slaje meda, liplje nego kural,

125 s kih Jove bi oral, bi labut i bi vol,
svih bi onih bil pušćal biv ova, nju bi vol,
staviv ju posrid kol, pustivši svita kraj,
i vesel i ohol nj t' bi odnil u raj.

Mnju da bi ljuti zmaj, vidiv ju, bil pitom
130 jer nje lipota, znaj, viš svih stoji šćitom,
kako cvitak litom obraz joj je uzoril,
svak snažnim pohitom nje lipost bi dvoril.

Bog joj je zatvoril v ustih drobni zubi,
ravni, bili stvoril, jednaci, ne grubi,
135 ne prude jim rubi s bicom za istinu
jere pri njih zgubi biser svu bilinu.

Gdo uza nju minu, čuv joj govoren'je
čudeć se zaklinu da mlado stvoren'je
toko uzoren'je od razuma ima
140 čini joj pošten'je poniknuv očima.

Da bih ja obima rukama perce vel
i pismi ovima svi pismari nadsel
i bolje neg Apel sličiti da bih znal,
spisat nje obraz bel pet sličiti bil imal.
145 Kako ruzar procvat prem kad se otvara,
dostojna svakih hval tač joj se rastvara
bradica s ke vara ljubav ki ju vide
i strilom udara, a oni ne vide

Upravljena ide bel, tanak stegnuv vrat
150 koga triš obide s biserom traćac zlat,
svakomu j' kako sat, svim je sarce vzela,
svak je nje uzom jat, svakoga je spela.

A biše raspela pleća kako junak,
svakomu j' vid smela kakono sunčen zrak,
155 liposti v parsih pak njoj ti se ne skriše,
svih inih tmine mrak s ovih se zoviše.

Ona ti cvatiše kako cvitjem polje,
svako joj hotiše dobra zadovolje,
na kom bi zle volje, uzam ju na ruke,
160 zabil bi nevolje i tužne odluke.

U nidrih jabuke bihu joj ne zrele
ke bi od sarca muke svakomu odvele,
bihu se izvele nikoko na izvan,
plodit bi navele neharnoga onam.

165 Mnogo noći i dan človik nje lipotu
gledal bi nimav san na svomu životu
bez vina bi Lotu, vidiv joj mišicu,
ljubvenom pohotu zadila strilicu.

V bili puti žicu rumenu kazaše,
170 svakoga v željicu ljubenu kladaše,
Parsti pak imaše tanki, dugi dosti,
vitice nošaše na njih od vridnosti.

Mnogi bi mudrosti oni se dobavil
ki bi joj liposti otajne proslavil,
175 dali svaki pravil, sciniv otkrivene,
da joj je bog spravil lipe i skrivene.

Nareši plemene imaše stupalo,
svud ružica zene kud je mirovalo
uzahno pristalo noga oblovista,
180 v glježnu tanka malo, debela srid lista.

Pri njoj ni nečista, da čistina j' u njoj,
razuma i svista puna biše tokoj,
mogaše stat u broj s Minerve divani
jer biše spravna k njoj svima odlukami.

185 A njeje rukami, v pameti ča briše
da zbode jaglami. to vazda zbodiše.
Sviti joj slaviše nje razum i nje stav
ki god ju vidiše i slišaše uprav.

Vazda svile oprav na sebi nošaše,
190 na njoj sa zlatom šav sama prošivaše,
tako se pasaše zlaćenom tkanicom
ku sama satkaše mišajuč svilicom.

Bisernom krunicom ona se krunjaše,
zlatnom motuzicom kosice rešaše.
195 Kud god pogledaše, veruj ovo meni,
obraz joj se sjaše kako zrak sunčeni.

Pri njoj cvit rumeni biše blidi i uvel
jak jablan zeleni život joj se j' zoizvel.
200 Za njom bi se povel svih mudrih ljudi zbor,
Faraun bi se smel i Nabukdonosor

ki nigda iza gor tatarskih izajde
ter da caru umor s vojskom kad ga najde,
Ermene kad zajde i kom zvizde varha
hrabroga obajde, vojsku mu poharha.

205 Ko se mož rasparha da tirav ju slidom
stignu jakla s marha zapiniv se jidom,
prem tad svojim vidom zgledav vilu taku,
s njom bi sil za zidom zašad v ljubav svaku.

210 Ni bi hajal dlaku večé vojevati
da bi mogal snahu takovu imati,
ne bi večé rati iskal ni poboja
mogući prislati gdi je taka gospoja.

215 Pri njoj bi pokoja našal ki bi trudan,
pri njoj bi ogoja imal ki bi žudan
i pri njoj bi bludan svaki sardit junak,
k njoj bi blagočudan vas vik svojih danak.

220 A na plečih joj pak s pridragim kamen'jem
biše bil oplečak s prihitrim zlamen'jem,
svak bi ju s vesel'jem u putu susritil
i s mnogim počtenjem ružicu joj skitil.

Libar drugi

Vidiv jih božica ku u tminah mlačena
priklopi mrižica, bode stril zlačena,
ka bi uhvačena v ljubenoj zabavi
s tim bogom svračena kino rat zastavi.

225 K sinu se otpravi, biv pri njem, reče: »Tvoj
luk strili pripravi, ino činit nemoj,
ter sliši, sinko moj, ča éu te moliti,
mili majci u toj hotiš ugoditi.

- 230 Strilom se striliti u Babilonu smij
Piramu zaditi s Tižbom rane hotij,
u tvu jih službu zbij, verni te ti biti,
već tarpiti ne htij, rač ni to stvoriti.
- 235 Jer u tom prostiti ni meni nisi htil
i mene služiti tebi si priklonil.
Svaki me j' bog vidil onada kad Vulkan
mrižom me je zadil zaradi tvojih ran.
- 240 Ti si po svitu znan da si pun hrabrosti,
slaji si nego man gdo je u tvoji milosti.
Ti si pun kriposti, ti s' slavan odviše,
ti si pun slatkosti ka sve gre navíše.
- 245 Tebe cić uzdiše on človik v mudrosti
kojemu ne biše tisuća žen dosti.
Sansona jakosti tebi su podložne,
z Dalide pakosti ter mrakom obložne.
- 250 Nisu mi reć zmožne starih otac kćere
ke t' biše priložne strile zlatopere
ke s tvoje nesmere i oni razbira
prorok stare vere ki lave razdira.
- 255 I potom rastira filistejski šereg
ubiv ki napira na nj bridak meč isteg,
tvoga luka poteg mnozih si opalil
i u sarce doseg poda se obalil.
- 255 Tobom se je hvalil Abraam, Izak, Jakov,
svaki se j' pošalil tarpeć tvojih jakov,
ni tolik ni takav staroga vrimena
ki ne zna glas kakav jest tvoga imena.
- 260 Novoga simena pak sva množ od ljudi
priti pod brimena tvoga teško žudi,
nuti, on ki trudi veliki grad Troju,
kako slatko bludi deset lit v poboju.
- 265 Ti nisi v pokoju upustil cesara
koga v tvom ozoju Klejipatra vara,
svakoga udara tva stril svih na pravi,
ni mlada ni stara na stranu ne stavi.
- 265 Ohtavijan se zbavi s tebe Skribonije,
a pak se dobavi pridrage Livije.
On gnivni kadi je ki j' tvu strilu tarpil
s Rufove Sabije, ku j' pak nogom ubil.

- 270 Tebe j' služeć imil Mark' Antonij svoga
vrimena sladak dil, a ti sam znaš koga,
tebe, sinka moga, znaš da on ne minu,
da s uzroka tvoga ljubi Faustinu.
- 275 Lesandra za sinu s Tebom s' ga zarobil,
Dioniš u plinu s Doridom je tvoj bil,
od sebe ti odbil ni Eneju nisi
Laviniju podbil s njime s' v tvoji smisi.
- 280 Mnozih nisu grisi i mnozih nije zloć,
da mej tvoji urisi činio si jih dojeć,
da to je tvoja moć kom si Arijadnu zbil,
s Tezeom ki ni noć, a sarce s' mu probil.
- Erkula si smlobil, a pak Dijanira
obraz rumen i bil v broju tvoga bira,
Ahil želeć pira Tebi verno služi
s poli žene mira kada mu se stuži
- 285 I k tebi se združi Demofont služeći
k Filidi se pruži i nju s' htill doseći,
s Medeom sideći Jasan se tvoj pravi
u službi ti steći do nebes te slavi.
- 290 U tvojih zabavi Isivilej tokoj
i ona put pravi mej tvoga robja broj
još onda kako joj s Kolkosa kraljica
odnese nje pokoj jer biti tva striljica.
- 295 O Enome slici s Noem se smačući
cić Parižu klica suzom se plakući.
Menelaj vičući za ljubvu Jeline
Tvoj ga plam tičući srid tvoje planine.
- 300 Za Oreštem hline zove Erminija
gdi jim sarce stine obih h sebi prija,
a Laodomija pol morskoga kraja
u ljubavi vija cić Protesilaja.
- Toda se ti zaja ča sunce ophodi,
za te se svak haja, svaki ti pogodi
ki god se nahodi človik na ovi svit,
u ljubav zahodi vas žitak svojih lit.
- 305 Zato tvoj ljupki cvit ne ukrij od ovih,
da čin u jedno svit da blazi obedvih,
ti si bil blag i tih Plutonu kino j' bog
u tminah gdi na svih svoj čini trubit rog.

- 310 Ti si, sinko, svemog, ostrih jimaš strili,
protivit tebe mog ni Apcló bili,
Prozerpinu sili tva uza dan i noć,
Junon bratu dili s tebe skrovitih voć.
- Tvoja hrabrena moć svih zaja prid sobom,
svih stativ v tu nemoć, svi ti biše robom.
315 S Kornelije sobom ne bi voljan Pompej
koga svojom zlobom zagubi Ptolomej.
- Od svega svita mej tebi se pridaše,
pod tvojom rukom sve j', svi ta se uzbojaše.
320 Sarblje s tobom staše, sužanj ti bi Filip
i njemu ne staše da za sve jer si slip.
- Agamemnone lip h tebi je primiljen,
a k litem Mesitre kip s tvoga uzroka siljen
kadno bi uhiljen Ejist sinovljih glas
kada najrazviljen hti jedan viš svih pas.
- 325 Ni liti toko klas u polju na broju
koko j' muži i nas žen u tvomu roju.
Eto, u tvom boju Menelaj sa prozor
Leandar stril tvoju tarpil je posrid mor.
- 330 Kano j' na varku zgor oholo sidila
onih circejskih gor tva stril ju j' smorila
kad zvirjem stvorila jest Uliksa družu
a njega dvorila jerbo ju ti uzi.
- 335 Polje, gore, luzi — kud god človik hodi,
Tebi plaća duzi, za tobom se vodi.
Svude se nahodi tvoga robja speta
otkle svit ishodi, od Adama sveta.
- 340 Stoga tvoga leta k Lukreciji Tarkvin
v markli noći šeta, zbudit ju ne bi lin
i Amilkara sin u Pulji bez rati,
nuti to dobro scin, rob ti se j' htíl zvati.
- S tebe, moreš znati, žena Mitridata
s njim hti vojevati skrativ kose zlata,
Oloferna jata strila tvoja bode
ženskom rukom klata piv vina bez vode.
- 345 Svi ki na svit plode tvu stril očutiše,
sužnji ti se zgode, svi tebi služiše,
opor ne imiše protiv moći tvojoj
svi t' se podložiše, viruj majci svojoj.

Zgodi želji mojoj, zgleđaj molbe moje,
350 zvađi jur na poboj zlate strile tvoje
ter iz ruke svoje Pirama ustrili
i s Tižbom gdi stoje ljubeno rasevili.

Tu milost udili tvojoj majci sada
ter me ne uhili jer ti sam joj rada.
355 Ako misliš kada, sada jih postriljaj
jer mi sarce spada ter već ne odmiljaj.

I ovo dobro znaj da već te milosti
želim neg duša raj, nego slip svitlosti,
cić razlogov gosti ki t' rekoh, još ti dim:
360 kad inim ne prosti, ne prosti ni ovim.

U tvu jih službu prim, slavan ćeš već biti
kada budeš i njim na sudu suditi.
Svak će te slaviti po zemlje rusagu
da ćeš dostojiti svega svita sagu.

365 Ne muč moju snagu, k molbi mi prigleđaj,
jedinu i magu milost mi tvu podaj.
Meni ju ne zataj, tako vesel budi,
Zab' moju molbu haj i meni ju zudi.«

On joj se ne čudi tomu govoren'ju
370 znay ženski ne prudi u svakom stvoren'ju.
Reče: »V tvom dvoren'ju ostav to želen'je
i u tom moren'ju ne čin mi moljen'je.

Ja t' nosim pošten'je, ti s' me ođojila,
znam bolno činjen'je v kom s' me ođojila,
375 mnom si se zmarila dužan san t' zgođiti,
sve s' pravo zbrojila, milos ćeš imiti.

Ja ću jih politi rošom moje časti,
ja ću jih zaliti pićom moje slasti.
Strila moje vlasti hoću da jih skvari
380 koj ne prude masti svih svita likari.

Je li inih stvari ki ti naližu već
s plemeniti dari, ma majkom htij mi reć,
po nebesih leteć, dati ću jih tebi
koji godi želeć rada budeš sebi.

385 Jer znaj to da ne bi stvar toko velika
na zemlji, na nebi ni v paklu dolika
gdi j' smutnja tolika ku ne bi ođnila
ljubav bo razlika u koj si me snila.

Više mojih strila i mojih kriposti
390 svudi, vilo bila, puna svih liposti,
puna velikosti, svakih časti puna,
koj svarsnih svitlosti dostoji se kruna,
znaj, mojih milosti da će t' biti spruna.«

Libar tretí

Majci budući rad bog ljubven zgoditi,
395 on se otpravi tad i poče letiti
i strile vaditi iz tulice svoje
želić jih zaditi s kih ma pisan poje.

Da gdi oni stoje, reći ću vam prija
i čemu nastoje i ča njim dodija
400 da jer se molil ja onomu davno nis
s kogano sunce sja, kimi spravlja pis.

Reći mu hoću: »Ki s' nadri nebeskih zbori,
moje ufan'je ti s', daj mi da zgovori
jezik moj ča zori i slaga ma pamet
405 i pisan da stvori jer sam bez tebe smet.«

Sprid vam rekoh da pet viš deset imiše
Piram i Tižba let da skupa hodiše,
a mej njimi biše ljubav ku dičica
meu sobom činiše blagi kako ovčica.

410 Još bo jih strilica ne biše strilila
s ke j' pet ka božica prid sinkom cvilila
da ih razdilila biše Tižbe mati
ter njim zabranila skupa se igrati.

Tižbi ne htiv s Piramom hoditi
415 nit joj dopušćati iz kuće shoditi,
Reče: »Htij zgoditi, kćerice, majci tvojoj
ni se hti boliti sad naredbi mojoj.

Da v pameti svojoj prim nauka moga:
s kuće shodit nemoj cić počten'ja svoga
420 i Pirama tvoga, komu s' bila druga,
pusti da t' ni s koga priroka al ruga.

Zač bih blija luga gorka t' bi mi bila
po sardašću tuga i žalost nemila,
ako bi zgubila ta tvoj glas pošteni,
425 sama bih se ubila na ov svit himbeni.

Jer venčac zeleni ni blago nijedno
ne vraća zgubljeni glas, ime zgubljeno,
a pak ni takmeno na svitu blago viš
neg... pošteno, ča t' velim, v sarcu piš.

- 430 Sada se kako sniš jer se ne razbira
i ja mnju da ti mniš da se ne umira.
Evo t' je ma vira da martva ona je
ku sramota tira ke za glas ne haje.

- Kako sunčena je zraka meu zvezdami
435 tako poštena je žena meu ženami
ka čelo kosami sramotno prikriva,
ta ti meu drugami žalosti uživa.

- Dočim god pribiva pri tebi glas pošten,
440 dotle s tebe siva od svitline zlamen,
od vesel'ja plamen sarce tvoje grije,
a pridragi kamen v očiju t' se krije.

- Proso peskom sije ki pošten'je gubi
već ga ne izvije dočim sud zatrubi,
sarce mi te ljubi, počten'je ti želim
445 da t' se glas ne zgrubi, čini ča ti velim.«

»Tomu se veselim« — reče joj kćerca tva,
»niti se dreslim zajt s kuće lita dva
i žitka moga sva ako ti naliže.«
Tada nju majka zna. Reče joj: »Hod bliže!«

- 450 Za garlo ju siže, poče ju ljubiti
govoreć: »Ti ć' hiže naše dika biti,
rodosni živiti podaj ti bog veli
i dobro jimiti u svih tvojih deli.

- Svi danci veseli tvoji, bud'te stoga
455 da se u stan useli srića blaga mnoga
i raskošta koga sardašcem poželiš,
on mi ti daj toga da se uvijek veseliš.

- Nu čim sarce toliš, rec mi, Tižbo, vreda
kakoli se boliš cića toga reda.
460 Ča su t' lica bleđa, oči vodu sveli
kruto s' plaćna gleda, vihri su te smeli?«

- Znaj, plaći dreseli sarce joj sviraše
ki su ju poseli, u kih zamiraše,
zvan lici miraše, vesela bit kaže,
465 silom se opiraše tugam ke ju draže.

Kakono ki vraže gospodu dvoreći
ter jih lažju blaže njih dila zoreći,
tač se ona boleći kaže dobru volju
prid majkom tajeći nje sarca nevolju.

470 Pokle nje najbolju zgubi milu družbu,
bolezni ju kolju tarpiti naružbu
ter svaki dan tužbu skrivenu činjaše
želeć stignut službu u ku poj željaše.

Piram ne misljaše toj da mu se zgodi,
475 dali se boljaše da je ne nahodi
sva mista ophodi gdi bi njih igrišće,
simo-tamo hodi, hip i čas ju išće.

Ne nahodeć nišće, ja pitat susede
jesu li ča višće gdo Tižbu ukrede.
480 Kud se ta stvar svede, one t' mu rekoše,
a on tužan sede, suze mu stekoše.

Svi raznemogoše u njemu se udi
jer ga primogoše ti bolezni trudi,
gorke ti mu sudi ja pamet suditi,
485 a gorčiji žudi sardašce žuditi.

Ja misal bluditi, oči vitrit jaše,
vas se ja truditi, a na mistu staše,
tuge ga obujaše i te smartne znoje
poda se zajaše, gorčinom ga poje.

490 Nad njimi tad stoje bog ljuben ki lita,
kom na njih dvoje majka stril ispita,
bez svakoga mita vidiv jih gdi cvile,
strile ke obita skita da ih strile.

Obim sarce dile ljubavi goruće,
495 rane jim ne scile s ruke svemoguće,
obadva se vruće, obim je nesmira,
s ljubavi kipuće ov i on umira.

Tižba se ozira jeda vidi kadi,
ki joj sarce zdira ne biv s njom u svadi,
500 ki joj dušu zvadi, a ne buduć pri njoj;
di: »Hod h tvojoj ladi, hodi, Pirame moj,

de hod mi daj pokoj gdi se s tugom biju
ali mi skit mač tvoj da se njim ubiju,
gdi sarcem upiju, moj Pirame, hodi
505 pri neg me saviju u prah, tja me vodi.

Najdi put ki godi ter s manom govori,
tvojoj Tižbi zgodi, hodi me podvori;
veče me ne mori u tvojoj ljubavi,
milost mi tu stvori, s tugom me rastavi.

510 K meni se otpravi premda nas gdo dili,
hod me tug izbavi, hod gdi Tižba cvili.
Hod, moj žilju bili, hodi, ma radosti,
gdi me tuga krili svitom od žalosti.

Znaj, gorka t' sam dosti v tvojoj ljubezni vrem,
515 puna sam starosti, tebe želeći mrem.
I znaj, ako te prem životom ne slidim,
li s pameti van grem, tobom misleć blidim.

Čemerom se jidim, na moju nesriću,
starim se i sidim pju ljubvenu piću,
520 gizdavi mladiću, želeć te viditi,
želeć da te sriću, ni mi živi biti.

Nu, hod me toľiti, pobrini se za me,
nemoj me boliti. smili se jur na me,
odbij tugu ka me cića tebe kolje,
525 pri neg me pomame trudi te nevolje.«

Tako ti dovolje žalosna budući,
cića njega volje ona tugujući,
cvileći, plaćući preda, jada, zdiše,
Pirama zovući jazik joj se siše.

530 Cviljaše odviše viditi ga želeć,
a ni ki ju tiše, sama se muči steć:
»Vaj meni«, govoreć, »pokoj sega truda
kad k meni dojtí neć, ne stignu do suda.«

Tlapi kako luda van z uma shodeći
535 žalost joj je huda njega ne videći,
neg se povodeći po kući zrediše,
a ne nahodeći kogano hotiše.

Želja joj restiše, a s željom tužice
pokle ju striljiše ljubene striljice,
540 cvitke ni ružice ona ne nošaše,
da gorke metice za svoj lik prošaše.

Ljubav njom kosaše ka ju j' zarobila
svojom ju pasaše uzom njeje sila,
ni joj se ukrila, da meu svoju dicu
545 ona t' ju je zbila tu vridnu mladicu.

Ku kakono pticu kad side srid luga
na ku suhu spicu, zdajuć tužna guga,
zgbiv svoga druga, tač nju bolest davi
punu ljupka duga ki joj život travi.

550 Svak čas već se javi u njoj moći svoje
živi oganj pravi v kom svi ognji stoje,
znoji te ju znoje plačem polivajuć,
s ljubene poje piće skončivajuć.

555 Vas joj je život vruć, a v suzah se pali
kakono gvozd kipuć kovač kad ga kali.
Zlo se tužna hvali, di: »Sva se umaram,
bolesti se mnom šali, sva u ognju zgaram.

S ljubavju se karam ka mi sarce stiska
ter me pod nje zaram teškoćju potiska.«
560 Kako grom jak triska Pirama želeći,
a sarce joj viska njega ne videći.

Nisam v tom praveći jak zustit plam koji
ob njemu misleći u sarcu joj stoji,
ovomu nastoji, ov najveć teg teži
565 u misli ga goji, želi ga i preži.

Nigda se naježi u ognju ostinuv,
nigda se uskneži ufan'jem pozdvignuv,
nigda suze rignuv u žalost vari,
teško njoj dostignuv tih ljubenih dari.

570 Za nj se vekše mari neg za dustu svoju,
na svitu ni stvari s kih bi u pokoju,
da v ljubvenom znoju ča želi nimijuć
biše v trudnom boju muklim glasom vijuć.

S ljubavlju se rijuć po kući optiče,
575 Pirama želijuć sarce joj se smiče
ča god se vrh miče kako zvir v teneta,
ljubav se zamiče v nje mlajahta leta.

Zlo t' ju ljubav preta, za ništar ne haje,
Peligor ju sreta, vonj ni blaga haje,
580 sve hođi zdihaje, sve t' ju jadi biju,
Pirama slihaje plač tistet v očiju.

Tanci gdi se viju, gdi svire pifari,
gdi zvone v civdriju, gdi trube njakari,
gdi percem v citari svak sarca vesela
585 spivajuć udari, ona t' bi dresela.

Na to ju dovela biše ljubena moć,
za sobom zavela i v tu stavila hoć,
da kako on ki je obnoć srid morske pućine,
svrativ ga vitrov zloć, čeka se da zgine.

590 Piramom se brine u zlo je upala,
na priliku sine život je prignala
bit će je domala tarpeći ta poboj,
sva j' kako ispala, a u nevolji toj.

»Da gdi je Piram moj, skazat vam tribuje,
ki li ga znoji znoj, kako li tuguje?«
595 Kako li viluje a cić nje ljubavi
s kim li se svituje da ga s njom sastavi.

Neću da ostavi ma pisan pojući
jad ki ne probavi on Tižbu zovući,
600 zgor rekoh znajući da mu se zakrati,
da osta plaćući, svit mu se zavrati.

Jer da tuj privrati u svoj red bog oni
po strilici zlati ki h sebi svih goni,
vezav ga zakoni ljubene slatkosti
605 ka mu sarce poni, ka mu zgrozi kosti.

Zgubi dil kriposti, zablenu se steći
kako on ki u naglosti ranjen iznemneći
svrući se stineći, ostinut pak bi vruć,
ljubav ga želeći v koj ni sobom moguć.

610 »Ah, jaoh«, tugujuć — »jaoh meni«, reče,
»s nikim se ne bijuć, strila me proteče,
Pirame, ča steče otkle te udriše,
toga li doteče da već nis ki biše.

De dobro najviše«, vapije z uma zašad,
615 »jadi me razbiše, ča ću bez tebe sad?
Hodi mi sarce zvad, hod gdogod, za boga,
jere sam smarti rad, umor me neboga.«

Tugujuć viš toga poče razmišljati
kako bi odloga mogal tugum dati;
620 i ja zazivati meštri ki cindraju,
ki znaju spivati, ki lipo diplaju.

I kino gustaju da idu pri zore
ter da spočitaju plaćuć ki ga dvore,
i kako ga more jadi i nevolje
625 i ke se u njem tvore tuge cić nje volje.

A meštri dovolje u tomu umići,
pameti najbolje kriposni mladići
h tomu dilu smići udriše v cindrije
kih ljubenoj pići glas do neba vije.

630 Kad jedan zadije, drugi mu pomaga,
gdi plami zavije, s guslami se slaga.
Biše radost draga čuv jih pripivajuć
i ljubezan blaga garlom privartajuć.

Ovo začinjajuć jaše govoriti:

635 »Hoti nam slišajuć prozor otvoriti
jer te podvoriti on čovik nas šalje
koga ć' umorit, ki ne more dalje.

On ki sebe halje vesele odmiće,
ako j' masti zalje, na sebe primiće,
640 on ki neće cviče jer ga ne veseli,
gorko bo mu je žiče, zato se dreseli.

On ki te već želi negoli vidit slip
ter nam tako veli da t' podlaga svoj kip.
On ki tvoj obraz lip dar do nebes štuje,
645 njega mladost pokrip jer ovo tuguje.

Pokle tužan čuje da k njemu na dvor neće
jer t' se zabranjuje žalostan stoji bdeć
skončava se želeć bila lica tvoja,
ni v postelji ležeć on nima pokoja.

650 Ni mu tugam broja ke mu radost strane
budać mu gospoja, a da mu te brane,
boju se da grane s tebe martav tužnih
vile izabrane ka njemu imaš lik.

Dika si mu svih dik sluga t' je, sužanj, rob,
655 ne dopust ga vavik tarpiti ovu zlob
koja ga tišća u grob jer tvoga pozora
želi steć te osob i mila zgovora.

Zgledaj ga s prozora jer pri nas ovo je
komu je do umora slidit te, gospoje,
660 jur milosti tvoje vernomu ukaži,
ki t' da duše svoje, k sebi ga priblaži.

Njega želju traži da se već ne ruži,
milost mu prikaži s tobom da se združi.
Cvili, plaće, tuži. vehne, zdiše, jada
665 a čemer ga kruži, sarce mu ispada.

Svaki hip upada v muku, v nevolje, v trud,
znaj da na nj napada pri roka smartni sud,
služicom se požud, poskarbi, pobrini,
tako ti s kosic rud svitlost ne pogini.

670 Tvoja ga zasini lipost izvarsita,
sarce mu skini u mlajahta lita,
gdi ga gorkost splita u mnogoj pečali
i nesrića srita, služicu požali.

Pri neg se omali v ovoj plačnoj zloći
675 i u svem razali, hotij mu pomoći,
pomoz mu u noći ako u dne ne smiš,
u ovoj nemoći služicu ne uliš.

Stavi ga u otiš gdi ti pomoć prosi,
jer ako i ne mniš, jedva život nosi,
680 pri neg ga prikosi smart koja svih smaga,
daj da se uprosi ki ti se podlaga.

Gdi se raznemaga, zdravlje mu povrati,
ljupčica s' mu draga, lika mu ne krati,
tuge mu odvrati, plač, žalost, nepokoj,
685 a k njemu privrati smih, radost i pokoj.«

Ona čujući toj, mista ne nahodi
tarpeć ljubveni boj ki njoj mnogo škodi,
k prozoru dohodi ne smi ga otvoriti —
pri njoj ka ju rodi -- ni rič zgovoriti.

690 Niku stvar stvoriti jer se majke boji
niti ga pozriti ki ju nepokoji,
da žalosna stoji cić toga nesklada
ter tugi nastoji ku joj ljubav zada.

Ona t' biše rada njemu da pomore,
695 da kako ni kada ni umi, ni more,
obih žilje more, varte se u tugi,
vaj tebi nebore, teško tvojoj drugi

i svakomu slugi koji se zamete
živeć u toj tugi ljubavi proklete
700 jer ga ljubav smete tim činom, dim uprav,
strilice napete da već ne bude zdrav.

Vele j' bolje bit mrav slobodan meu družu
neg mrižom sapet lav pri gorskih pri kruzi.
Bolje j' bit meu luzi ptić od malih krela
705 neg oral spet u tuzi ter imati vela.

Gdo ljubvena dela čini ali slidi,
V sarcu mu je nezrela rana cić ke blidi,
u mladosti sidi star buduć luduje,
gleda nima vidi, ušima ne čuje.

710 Slatkostju se truže gorak med uživa,
onomu posluje ki mu jad zađiva
sarcu mu pribiva jad gorke otrove,
tuga mu dodiva s te službe takove.

Ki god ovakove misli u sarcu goji,
715 klade i okove dostojan se broji
jer van sebe stoji odašad u objist,
vitrom mu se poji razum, pamet i svist.

Kakono sahnut list koga vihar vije,
tako i on ki u nečist ljubenu se sviže,
720 sam se s sobom rije, sam sebe umara,
živi oganj grije ki mu sarce zgara,

ki godi ga kara, za svit mu ne haže,
riči dvoje šara, sud pravi ne znaže,
misleć ne pristaje, misli ga pritežu,
725 v nevoljah jedva je živ ke ga rastežu.

to ga sumnje vežu, to lita kako ptić,
to ga ufan'ja stežu, to j' smušen, to j' umić,
to j' strahljiv a to j' smić, to j' rad sve obajti
išćuć star i mladić ča ne bi rad najti.

730 To mu iz uma zajti, to želi mir, to boj
ne moguć odajti ljubeni nepokoj,
to trudi život svoj, to ljubovcu pazi,
to mu ni tugi broj ka mu v sarce ulazi.

Ki star na varh gazi pisak niski zori,
735 zašad z dobrih stazi, znaj, manje se mori
neg ki ljubav dvori jer došad počine,
a ov dvoreć gori, a studen svej gine,
Vij ki trud ga bori, ka li guja kine.

Libar četvarti

Dvakrat svitlost vela ka nam sviti doli
740 varšeći sva dela uz nebo na koli
biše po pristoli zlamenom dvanadest
da jih porakoli i spustila nje čest.

Dvakrat zeleni brest svaki stup tolikoj
biše dopustil smest vihrom sahnut list svoj,
745 dvakrat po svitu znoj, dvakrat mraz biše bil
da ovim želim ko j' nalip sarce zabil.

Piram se j' vas zgubil, van sebe je zašal,
u njem, gdo bi ga ubil, karvi ne bi našal
750 niti mu spot ni šal da sprave se muči
ter mu velik, ne mal, lepet u sarcu kuči

koje mu se puči s te moći ljubvene,
vitreć talabući s te iskre himbene,
a misli nijedne na svitu nimaše
neg ob njoj s ke vene, s ke bolizniv staše.

755 A zač se tišćaše nje kuća njegove,
misleć govoraše riči ovakove:
»Ako neću ove tuge tarpit vavik
i plačne naplove, triba mi iskat lik

i kušat ću tužnik probiti ovi zid
760 ki mi krije svih dik diku s ke hodim blid.«
Ne bi ga strah ni stid, da v suzah plovući
mlatom poče u zid oboruke tući

kako on ki arvući grada podsedena
misleć z njega zvući do tanka predena
765 ni mraza ledena, ni znoja ne mari,
ni mača ostrena život da mu skvari.

Tako t' ov v kom vari želja stignut one
draže viš svih stvari s ke mu suze rone,
770 ke ga vune z one bez truda zid tuče
jer u ufan'ju s one da si ja izvuče.

Kad susede muče, tad u zid ne bije,
kod govoreć zuče, tad rabi hitrije,
gdi ga ljubav grije vidiv jur sam kami
ki mu Tižbe krije s kemu j' v parsí plami.

775 Podvignuvši samo oči k nebu gori
gdi ga ljubav prami, te riči govori:
»Bože, ki nad zbori jesi od bogov svih,
u mojih umori budi mi blag i tih.

Žalost u ku se svih s nje me htij izviti
780 i plač koji prolíh od mene odbiti
tere mi ne skríti sada onu s koje
ne pristane biti tvoj mlat misli moje.«

- Tada ruke svoje prostrav, kami zvadi,
tu vidi gospoje ka mu rane zadi
785 gdi niki teg vadi pisan'ja biserna,
već mu se tuj zvadi strila zlatoperna.
- Reče: »Sgledaj verna slugu ki ti služi
kogano nesmerena ljubav s tebe ruži,
ki svaki kip tuži želeći tvoj zgovor
790 pri neg mu se stuži, k njemu si progovor.
- Liposti, ka si zgor izašla od raja,
koj ma srića u dvor služit me zaja,
ča se mnom ne haja tvoj obraz gizdav, lip
al ćeš da do kraja mučim se svaki hip?
- 795 Moje mladosti kip znaš li da skončivam
pokle me ljuben cip zbi pod kim pribivam,
gdi se sad skončivam, nemoj dopušćati
da suze prolivam, hti mi se ozvati.«
- 800 Kako se ču zvati, već tega ne rabi,
harlo se hti stati, linost ju ne slabi,
kako ptić se vabi na ta Piramov glas,
ni će da ga zabi jer joj je mnoga stas.
- Ni joj na glavi vlas ki za njim ne žudi
jer joj je zlaćen pas i dika meu ljudi,
805 da j' u kući sudi čujuć gdi ju zvaše,
da se gdo zloćudi pak ini bojaše.
- U čem tako staše misleć misli ove,
gdi joj rukom maše vidi, ču gdi zove
ki joj v sarcu plove, pošav k njemu reče:
810 »Jid tvoje otrove sarce moje steče.
- Hode, stoje, leče tebe sam želila,
na kolenih kleče boga sam molila
da bih te vidila ja pri smarti moje
ter ti zagovorila dil tužice moje,
- 815 jer, znaj, to da s tvoje ne bar je kako led
nad kim ognji stoje poginuti ću v vred,
koja bi moja zled, Pirame, ki li grih
da j' ma gorčina med, a moj plač tebi smih?
- Virna ti druga bih, a ti si mi nemil,
820 sve t' moje dobro htih, a ti s' me oznobil.
Ča pri to nis probil, ma željo velika?«
Reče: »Nisam imil vrimenta tolika.

Da ti s' od kamika tvarja jer se on svrući
i da van plamika gdo ga bude tući
825 večkrat te zovući jer me ne pogleda
da se pod mnom mrući, mnju, zemlja proseda.

Sarce moje spreda kad god na prozoru
tebe ne ogleda, moju jasnu zoru,
želeć da oboru ovi zid od prija
830 jur ne bih v razboru, želja t' mi dodija.«

Tad mu se nasmija, ruku mu poskiti,
radosno ju prija ter ju ja ljubiti.
»Ne mogah živiti« — reče joj — »bez tebe,
da htih zagubiti, želeć te, sam sebe.

835 Da sada sve sebe žalosti pustit cu
i tuge od sebe na stranu odurit ću,
pokle slatku piću tebe vidim moju
i vele umiću i dragu gospoju.

A znaš li rič koju od tebe bih hotil
840 s kih se na pokoju, de, vilo od svih vil,
zvad me ljubvenih sil jur ta lipost tvoja,
zvadi mi sarca stril ter mi daj pokoja.

Ne čin da me dvoja tužica razbija:
jedna ka je moja, ka mi sarce sviija,
845 druga ka me zbija, s ke j' bil tebi umor,
a to da nis prija otvoril ov prozor.

Hodi, dakle, na dvor, želje spuni moju
jer češ imat prostor i spuniti svoju.
Vazmi pratež, hod' tja, sliš' me u tom,
850 ja ću zet mu koju mogu nosit putom.

Nemoj me već ljutom daviti tužicom,
htij me tvojom žutom prikriti koticom
gdi znojnom rosicom to si me u sinu
tvojom me ručicom pomoz pri neg zginu.

855 Ja ne žudim inu milost sad od boga.
Znaj, to j' uistinu neg doslužit toga.
To bi radost mnoga mojega života
dostignuti sloga v kom je tva lipota.«

»Sliš me tva dobrota« — reče Tižba njemu —
860 »evo t' je ma rota, zgodit ću t' u svemu.
Reci mi, ob čemu, kamo ću i kude,
pripravna sam h temu ča želiš da t' bude

- jer i meni ude onoga plameni
 kino strila svude jer strili prot meni,
 865 oni bog ljubeni kino j' tebe podbil,
 znaj, nalip ognjeni sarce mi je razbil.
- Ča godi si velil, biti hoće tako,
 kude si poželil, reci mi, i kako.«
 Reče joj: »Onako učini ako hoć
 870 moje dobro svako, ne htij spat ovu noć.
- Da ovdí hotij doć neka te uvižbam
 kude hoćemo poč i neka t' nauk dam
 jer ovo dobro znam: tuj u dne govorec
 dojtí će tkogod k nam ter nas hoće zareć.«
- 875 Oni tako stojeć ter se zgovarajuć
 listo čuše kućeć i Pirama zovuć
 jedan i drug vruć, trud jim se rastati,
 listo opet klepuć čuše opet zvati.
- Piramu s j' stati. Di Tižbi: »Zbogom poj,
 880 da ne htij zaspati, dojdi k garmi ovoj.
 Spomen se na ovi znoj ki me s tebe poli
 ter me zabit nemoj, majka kući doli.«
- Odašad otoli, tu garmu zakrivši,
 vas se poraholi majci otvorivši
 885 ter ju poljubivši listom ju uzvaja
 ljupko zagarlivši lipoti joj ugaja.
- Od nje ne othaja, neg joj se raduje,
 na sag ju posaja, truda joj žaluje,
 starost joj miluje jizbine noseći
 890 da ča godi blaguje željno ju moleći
- ter joj govoreći: »Stal ti sam predljivo.
 Obrebi misleći i mnogo strahljivo
 nek mi je lažljivo da već sam se brinul
 tobom ljubeznivo neg da bih sam ginul.
- 895 Žalostan sam stinul, sad sam vesel ostal,
 sarca mi je j' skinul strah, briga i pečal.
 Jeda j' ki prinos mal ča s' sinku donila
 je l' ti ča sultan dal, mnogo s' mu ponila?«
- »Ča god sam odnila veliko i malo
 900 nišće nis prinila, sve j' pri njem ostalo,
 nišće ni pristalo daržavi od ke grem
 da bi se raspalo ako ćeš sada prem.

Kljisura i terekrem, u njem lavi za noji
905 s kih još od straha mrem, ki mi u sarcu stoji
da jer oni koji htiše te Petomir
vidiv da me znoji, tuga da mi ni mir,

ostavih svaku zvir s misli moje na stran,
učinih saskupir ko biše puno ran
910 od onih gorskih stran dojdoh se ponoseć
ovdi gdi mi je hran, dobar ti glas noseć.

Da sultan ophodeć za Petomir nigdar
neće te pitat već i ter mi te j' dal na dar.
Toliko on ima var viš moje starosti
da s mnom ne čini kar cić tvoje mladosti,

915 neg mi te oprosti zvazidv s Petomirja
iliti to dosti prinosa zmeu zvirja.
Pokle imah mirja pri toliku bahu
vesel'je ti me ja u veliku strahu.

Njemu te ročahu da greš van z ovih zid
920 ter mi te tiščahu u liposti naprid,
da kada zgleda blid obraz moj suzami
smutiv očiju vid, tuj zmarmnja slugami.

Razmahnuv rukami, di: »Sinov joj dajte
terstir ter z drugami zvojske ju puščajte.«
925 Rekoh: »Vik ti sjajte svitline na ovi svit,
gradit t' se pridajte štujuć te mnogo lit.

Procvitaj kako cvit, prim jemlju, prim rusag
ku t' sag će bude klit ki god ti bude drag
930 pokle s' mi toko blag, blagoslovljen budi
i za tobom tvoj trag svak da mu se čudi.

Da t' se sve isprudi ča god poželiš sam
nu vesel pribudi, opet dojdi k nam.
Ovoj si biše kam, gog tatarski veli
kino kopja zapam on Jejipt veseli.

935 Učini dreseli svih podbiv pod harač,
Vojnik ki mi deli podarv sablju ter mač.
Mnogi budiše plač kad njegov poklisar
sabljetinu povlač dojdiše proseć har,

jerebo mnogu stvar od blaga zvuciše
940 do dice ku na dar sultanu svediše.
Eto, došal biše u Babilonu tad,
Pirama hotiše, odvesti ga je rad.

- Niki bukiju m' izvad vapije, ni će sestii.
 Dajte ga, baše, sad da mi ga je odvesti,
 945 da jer u tom mesti zlatom ter pinezi
 htiše ga zaplesti mati i s vitezi.
- S ovim se obvezi da te mu ga dati
 ako se obustezi gog ga ne puščati,
 a da mu ide mati gorika posrid gor
 950 gdino j' on htii stati razbusiv svoj šator.
- I tu da mu govor poniknuv izusti:
 Milost mi tužni stvor, kuća mi se pusti,
 učin da mi pusti sinka poklisar tvoj
 koga mi htij z od usti, a jedin je u njoj.
- 955 De, nemoj, sine moj, čestit gospodine,
 pustit rabi ovoj sarce da se vkine.
 Nato do istine poklisar pristavši
 zavartice ine ne čini imavši.
- Dari ter odarvši ča more rad stoga,
 960 željaše da svarši pustit ju prid goga
 ča sudi viš toga zgor razumiste gog
 Spočitan'ja ovoga i kako da oblog.«
- Piramu ki nebog biše pun žalosti
 da materin podlog zvadi ga starosti.
 965 Dokle te milosti za nj doma arvaše,
 dotle on u hitrosti zid doma arvaše.
- A ti sebi ležaše mati u nemoći
 jer ju groj grožaše u ognjenoj zloći.
 Pirama sve moći ti sebe mori želja
 970 rad bi se pomoći, ljubav ga zapelja.
- Litnja mu noć velja, ufan'je ga zdarži,
 marzi mu postelja, bditi ja najbrži
 i ona tih svarži u sarcu imiše
 jer on njoj ne marži, neg njemu ona biše.
- 975 Toko se žudiše da na garmi opet
 skupa se vidiše kako htij strilac svet
 ki viš njih čini let, skupi jih k garmi tad
 od noći vrimen pet biše propalo kad.
- Tu obadva došad radosni dovolje
 980 ja: »Tižba, rec mi sad kud bi nam najbolje.
 Hodmo z dobre volje ako ć' v carnu goru
 da nas već ne kolje želja v tužnom zboru.

- Rec mi ča ć da t' stvoru: ku deliciju, ča li?«
»Hodmo«, di mu, »zoru van v ove pečali.
985 U tugi smo spali, odagnat ju htijmo,
teg ki smo popali jur mu konac vijmo.

- Ni pijmo ni jijmo, hod da putujemo,
jur ta led razbijemo s koga tugujemo.
Ča se već krijemo, to se ognjem veće
990 ljubvenim grijemo ki nas po tloh meće.«

Ki čas se već preće to veće primaga.
Ki s' od njega odmeće ter ga u službu slaga
Reče: »Tižbo draga, željo bez odnoka,
momu sarcu blaga, ka nimaš priroka.

- 995 Pri sunca istoka na polje izajdi
ter tja do potoka na varh gor odajdi.
Pri njem misto najdi i čekati me htij
da pri ga obajdi pašć se, umiće sakrij.
Ča budu moći prij k tebi ću pripasti,
1000 to smiće stvorit htij, jedina ma časti
ku bih rad, dobro mnij, više sunca klasti.«

Libar peti

- Prud sa mnom do konca, otkupitelju moj,
ki z duhom kon oca u bitju s' jedno troj,
neka svarhu ovoj pisanci dostvore
1005 sloge moje ob koj odavna se more.

Još ne biše zore ni zvizda Danica
stekla iza gore ni Volopasica,
da Tižba divice iz postelje se stav
po kući optica kupeći svu oprav.

- 1010 Potom malo postav, puna ljubelih ran
ke joj, znajte, uprav bihu odagnale san.
Ostaviv majčin stan, kad jur zora biše,
izajde z grada van. Tad ga otvoriše.

- I otkle teciše rika u ravno polje
1015 ka struge imiše široke dovolje,
ča more najbolje otpravi se hodeć,
ne znajući nevolje ka će ju toti steć.

- Meda kusit hoteć, kusit će gorčila
kad ju smartna, ne mneć, posotoni sila
1020 ka ju još ni srila, zato gre vesela,
malo posteć dila stignut će dresela.
- Kad biše od Babela otišla daleko
i na varhu sela kon vode visoko,
gledaše široko Pirama zgledajuć,
1025 strašeć se žestoko, a družbe nimajuć.
- U strahu čekajuć simo-tamo gleda,
ružice žimajuć kakono zec preda.
Tu čećeć ugleda množ zviri bižeći,
svakojacih čeda prik rike gazeći.
- 1030 Tu prasci kvičeći spinivše harkahu,
tu konji višćeći prik rike skakahu,
tu vuci vijahu meu noge očas sviv,
lisice lajahu u riku zagaziv.
- Tu roge nastaviv jelini od straha
1035 bižat se otpraviv dvižu zemlje praha.
Toti repom maha ručući divji vol,
toti medvid paha marmujuć martav napol.
- Malo, malo potol, Tižba postav muće
listo začu okol glas u gori ruče.
1040 Eto se z nje zvuče jedan strahotan lav
sježen harbat sluče, v čeljusti vas karvav.
- Ona se, tuđe stav, od straha pobiže
znav njegovu narav s ke zvir iz gore biže
i toti odbiže nje bilo opleće
1045 ko kakono mriže biše joj na pleće.
- Ne ozriv se veće od tud se omače,
ča more najveće, daleč se zamače.
Strah joj sminost smače, a žalost ju družu
tuga ju primače u koj gorko tuži.
- 1050 Bojeć se za zruži oni sarditi lav
lipljega svih muži njoj želinu ljubav,
da on biše uprav na no misto pripal
gdino se Tižbi stav oplećak biše spal
- Ter ga biše popal i karvju oplavil
1055 čeljust izvlatal, zbarljal, smarsil, savil
pak ga tuj ostavil ručuć strašnim glasom
biše se otpravil poli rike kasom

- ki se zlatim pasom po zlačeni sviti
 pase i ki vlasom ne da se zaditi
 1060 vitez ki ga sriti, ja mnju, ga se j' zbojal
 želeć mu se skriti nit bi sablje pojal.
- Sve j' lovu nastojal, sve j' sebi podložil,
 sve j' sebi posvojal, nišće ni odložil,
 brig rike naložil martvih zviri biše
 1065 Ter jih svud razložil kih razdarv jidiše.
- Suncu se otkriše u to doba zraci
 s zemlje se odbiše sve tmine i mraci,
 ptići svakojac i žuberiti jaše,
 Tižba plačni jaci skrivena činjaše.
- 1070 A Piram grejaše k tomu varhu udilj
 u svojoj činjaše pamti mnogo milj.
 Dostignuti će cilj ki mu smart zadije
 kakono i metilj koga plam ubije.
- I krici kadi je cvit njega ljubavi
 1075 i gdi se nadije najt svoje zabavi
 harlo se otpravi i na varh kad pride
 nesrićom upravi otkud lav izide.
- Vrativ se obide i v niku armotu
 od straha unide pri nikomu plotu.
 1080 Nikoko postav tu Tižbom se brinut ja,
 sarcu i životu odagna vas strah tja.
- »Jesam li«, reče, »ja mladić od ničtare
 da sam se sakrija mom Tižbom ne mare.«
 Misleći te stvare s armote van zajde,
 1085 skarbi ga li kvare, sam lav tja otajde.
- K rici pošad najde Tižbino opleće.
 Ka žalost ga zajde, ki l' jad v njem jekeće,
 mogal bi odveće nemil se ta zvati
 ki plać na stran meće čuv ga tugovati.
- 1090 Gorčina ga lati. »Gdi s'« — reče — »gospoje
 htij mi se ozvati, Tižba, dobro moje.
 Ja opleće tvoje karvavo sam našal,
 zgubih moći svoje, s pameti sam zašal.
- Na misto sam prišal gdi tebe najti mnjah
 1095 ni vidil ni slišal, tuj te ni, ajme, ah,
 jao meni ubah, gdo mi te zatravi,
 gdo t' opleće u prah metnuvši skarvavi?

Ke su ti opravi, gdi li sada stojiš,
ke l' moje ne pravi da me žučju pojiš?
1100 Koga li se bojiš, koga l' činiš dila,
čemu l' sad nastojiš, ljupčice ma mila?

Odleti brez krila ter neč' da se javiš,
de, rano nezrila, ča me tugom daviš,
1105 ča li sarce traviš tvojemu služici,
zač mi ne propraviš gdi plaču v tužici?«

I k nikoj dolici odajde plačući
u tugi velici svu Tižbu iščući,
s glasa ju zovući ne našad ju u njoj,
ja mu sarce tući plač, skuk, jauk, oboj.

1110 »Sad mi se more v broj nesrićni brojiti«,
reče, »ov život moj čemerom pojiti.
Sad mi je gojiti gorkost ja šad v tminu
ter se u njoj znojiti kad ma svitlost zginu.

Gorko ti se brinu sumnjeć da lav oni
1115 vilu mu prikinu i da ju tja odni.
Tuga ga progoni v jadan'ju veliku
da mu dušu zgoni smarsiv mu svu sliku.

On nima priliku tugam ke ga more
cvileć čini viku ke vik gre prik gore.
1120 Zle ga sumnje dvore v kih se dušom dili,
vzdasi kino gore, v kih mu sarce cvili.

Tuj ti se vas hili, suzami se moći
ke niz obraz bili kako i rike toći.
Sam sebe uzroči ne moguć ju najti
1125 da ju lav naskoči, sumnje neće zajti.

I hoti odajti činiv plačne vike,
nje iščuć obajti tuj dubrave nike,
ne biv je tolike zle sumnje dopade
da si ga velike groz tuge popade.

1130 »Proklet gdo me klade služit od povitka«,
reče, »ove lade kojoj ne znam žitka.
Prokleta do smitka voda pol ke hodim
pokle pri njoj s litka vile ne nahodim.

Ča pri njoj ophodim, ča god pri njoj stoji,
1135 ča pri njoj othodim, ča god se njom goji,
ki god se njom poji, i on budi proklet,
ki se pri njoj znoji i ohladi opet.

- Proklestvom bude spet ki u nju zagazi,
 1140 proklet bud dugo let vrutak s koga zlazi,
 proklet trag svih stazi kimi se k njoj ide,
 ki pri njoj ča pazi i ki pri njoj side,
- koga pri njoj vide proklet se ustani,
 ki od nje otide u proklestvu se gani,
 1145 zlo mu jutro svani ki omarkne pri njoj
 kako svanu mani zgubiv svaki pokoj.
- Proklet bud planit moj, ma zvizda i srića
 pod kojim se ovoj sad tišći nesrića,
 prokleta nje pića, cvitje, trave, stupi,
 bij jih premalića grom s triskom i krupi.
- 1150 Prokleti svi trupi živine ka u hlad
 pride k toj nje župi, svaki i star i mlad.
 Proklet ja kino rad ove ka me mami
 zadajuć plačni jad, želim biti kami.
- 1155 Proklet ljuben plami, proklita njega moć
 jer htih da me smami slideć ga dan i noć.
 Je l' gdo ko ima moć, ča me ne pomore,
 ča l' mi ne da pomoć kad i njem na gore.
- Ča se ne obore na me gorski kruzi,
 ča l' me ne umore ki razbojstva družu,
 1160 ča li ovi luzi ne spuste van vuci
 jatom kako pruzi da mi sarce skuci.
- Pokle smartni lutci striljaju me s one
 cić ke jadni huci dušu mi izgone,
 ča me ne osone plać ki me obuja,
 1165 ča na me ne sone kagod ljuta guja.
- Gdi s', lave ki uja mu Tižbu i stravi,
 ča me ne zauja, ča me ne zatravi?
 Zač me ne zadavi jer sam smarti želeć,
 zač se ne objavi, zač me razrušit neć?
- 1170 Nemoj se linit već, hod, lave prokleti,
 umor me ovdi steć jer sam človik vzeti,
 hod me smartno smeti, hodi me razdriti,
 hod mi sarce zneti, hodi me požriti.
- 1175 jer želim umriti, bit u utrobi tvojoj,
 jer der toti priti hoću k Tižbi mojoj.
 Ajmeh, jaoh, oboj, vaj mani nebogu,
 prišal sam u pohoj, a zginut ne mogu.

- Ovo mi je po bugu lav da me se odmeće
da nimam odlugu tuzi ka mnom meće,
1180 tako ti odveće bolizniv počita,
razgleda opleće ko mu smart obita.«
- Reče bez izvita: »Kad ne mogu plačem
svaršit moja lita, svaršit ću ih mačem.
Kad ne mogu po čem inom plač zapriti,
1185 ni već živit ob čem, h smarti ću napriti.
- Bezufan podriti mač ti kon te vode
k sarcu njim upriti da mu ga probode.
Vaj, ka se zla zgode tim ki ljubav slide,
zlo ti se nagode ki tako problide.
- 1190 Nut nač drugi pride, nut ov čim zavarši,
Bože, kud otide bezufan umarvši,
kako mladost skarši u najlipljem stavu,
kako lita svarši oziruć se na 'vu.
- Kako toti travu smoči karvju svojom
1200 ter zgubi svu glavu bludeći za tujom.
Da kad pisnom mojom Tižbu zaboravih
ku prid lava bojom daleče ostavih.
- Kude se zabavih, kud li bi ma pamet
da ja na stran stavih ter od nje ne jah pet.
1205 Eto, bih kako uzet i kako van z uma
mojom gorkomstju spet, mogu reć brez gluma.«
- Misleć kako skruma ovoga bog ljuben,
znamši ga z razuma, a s ljubavi od žen,
marzal kako kamen tu osta zgubiv duh,
1210 zgubiv toti raspen pip, vid, vonj, okus, sluh.
- Tu na nj napade muh brečem okol nosa,
nit mu već triba ćuh planinski, ni rosa.
Tižba zlatokosa skrivena još staše,
a smart njom li kosa, a ona ne mnjaše
- 1215 nego se tajaše, lava se bojeći,
a nje ne vijaše nad sobom leteći.
U tom strahu steći glavu gori dviže
na onu stran zarčeći okle tuj pribiže.
- Strah joj sarce stiže, ljubavi ju more,
1220 stiskle mu ju mriže v kih mnogo kopore.
Reče: »Grem gdi z gore te rike sviraju
ako me i dvore strasi i tiraju.«

- Na zvor gdi zdiraju žal struge kad dojde
v sarcu joj sviraju slasti raju projde,
1225 gdi oplećak ojde, tamo svoj put pravi
mneć da Piram dojde tere ga pozdravi.
- Cić njega ljubavi k njemu se poteži
ki u smartnih zastavi blid, studen, mart leži.
1230 K njemu pojti preži kako sarna k vodi
pokle jur obleži tirana gdi godi.
- Liti kad ophodi lovac strile noseć
i harte povodi uhvatit ju želeć,
ljubenom se roseć ta vila rosicom,
bidno sarce koseć nje jítkom kosicom.
- 1235 Zelenom travicom tuj naglo hodeći,
vidi k zemlji nicom človika ležeći.
Da j' nje Piram, mneći, zaspal nju čekajuć,
ne znava ča će reći, tu misal imajuć.
- Došad k njemu tekuć, najde da j' proboden,
1240 takniva ga da ni vruć, neg kako led studen.
»Kako j' ov svit himben«, reče, parsi tukuć,
nesrićna viš svih žen kose smarsi skubuć.
- Sva u suzah plovuć, jadno joj se stuži,
martva druga zovuć, obraz nokti sruži.
1245 »Zlati se dosluži, reče, meni služeć
k smarti se pridruži mene tužnu slideć.
- Znam gorka da ti mneć do mene lav zagubi,
martav si tu ležeć, sam sebe pogubi
moj t' oplećak zgubi ki j' pri tebi karvav,
1250 on mi ti uzrok bi da s' tote sad martav.
- Ča ću bez tebe ostav, mili moj viteže,
koja bi tva neprav ta konac da seže;
ma ljubav te spreže, vaj, dilo himbeno,
moj plemenit kneže i dobro zgušnjeno.
- 1255 Da lišce rumeno blede ka zemlji palo,
na svitu takmeno ni drugo ostalo.
Oči s kih mi je sjalo sunce brez pristanka
sad mi je ponestalo usrid bila danka.
- S tebe vičnja sanko meni je doteći
1260 i smartnoga stanka uz nas martva leći.
Svaki čas plać veći, moj paune tihi,
pri tebi ću steći v nevolje zalihi.

- 1265 Mnjah poslat u tihi mene žalost arve
 ča god me vnadihi svej dužno domarve,
 nut čarne obarve, nut čelo široko
 s kih mi suze varve sad gorke nizoko.
- 1270 Bože, ki visoko stojiš, ča si mene
 ožalostil toko, več neg ine žene?
 Nut usne medene ka je ružom cvala
 cić mene raspene kako se j' raspala.
- 1275 Nut nosa pristala, nut milih ušiju
 s kih sam tug dopala ke mi sarce biju.
 Gdi se u krug viju zmiije, gdi s' ljuta zvir,
 ča me ne ubiju da martva imam mir.
- 1280 Ajmeh, jao, moj pir stvori se v karminu,
 stvori se u plačni vir, sva mi radost zginu,
 sarce mi se skinu jer mi te ni veće
 jer mi ti poginu, jad manom primeće.
- 1285 De, široke pleće, ruke, lipi vrate,
 s kih plaču odveće, naglo lita skrate.
 de, parstene zlate tuge moje žuke
 s kih na me najate jesu gorke muke.
- 1285 Nebeske odluke, zlo ti me spraviste
 da mene u ruke žalosti staviste,
 da me izbaviste ki mi dušu gubi
 ter mi ga ostaviste martva da me ljubi.
- 1290 Moja mladost grubi, sahnju, vehnu, tužim,
 smart nad manom trubi gdi moj život ružim.
 koga mnjah da užim, ja s time već nigdar
 živa se ne združim, je l' to nemila stvar.
- 1295 Ti biše moj cesar, ti moj ban, moj herceg,
 ti moj baša, moj car, moj sultan i moj beg.
 Sad ležiš tuj proteg tvoj život gizdavi
 smartni mejaš doseg cić moje ljubavi.
- 1300 Zlo t' mene napravi, moj dragi slatki drug,
 tužnu me ostavi, gorku, bliju ner lug.
 Ča me nasiti tug kako se u smarti
 nesrićan viš svih slug, vaj meni do smarti.
- 1300 Uč si me uparti, moj hrabre, moj vojnu,
 da mi se j' zatarti v plaču nepokojnu.
 Zgledaj me zlovoljnu, tebe cić starosnu,
 zgledaj me nevoljnu v ljubavi, mladostnu.

- Zgledaj me žalosnu cića smarti tvoje.
Vele t' tvaro u snu, dušo duše moje.
- 1305 Ča od Tižbe tvoje očici odvrati,
svaki ptić sad poje, ti mi rič zakrati.
- Tim li te naplati ljubav, moj slaviću,
da se tako svrati, sivi sokoliću,
pitomi laviću, z divjega pogibal
- 1310 za moju nesriću tuj h zemlji martav pal.
- Pokle s' tote ostal skrepenjen kako mraz,
meni t' je čarn napal ubrus na bil obraz.
I na meni nakaz s naružbom taka je
da mu životu vlas naravska nestaje.
- 1315 Je l' človik ki haje učinit zaduštvo
ko se s bogom staje to sveto almuštvo,
skaži svoje muštvo, hodi mi smart zadaj,
učini mi to društvo, dobudi vičnji raj.
- Je li gdi ljuti zmaj u ovoj livadi,
u njoj se već ne taj, hod mi sarce zvadi.
- 1320 Je l' zla bida kadi, je li ki ljuti gad,
hodi me popadi, hod me zagubi sad.
- Ča ću ovdí došad, nesrićna mladica,
martva druga našad, tužna kukavica.
- 1325 Pokle mu je tužica dodijala ležeć,
človik, zvir, ni ptica nima me živu već.«
- Tako ti govoreć on mać ki s Pirama
karvav štaše tarčeć uhiti rukama,
smartnimi tugama k sarcu ga primače
- 1330 i plaćuć suzama tuj se na nj natače.
- Žalost sarce tače svim ki znaše njih trud,
kino jih razmače slideć ta ljubven blud
u kom je himben sud, gdo k njemu dopira,
u kome je sva zla ćud, tko se na nj ozira,
- 1335 ki se na nj upira prem da ga svit štuje,
nesrića ga tira jer bogu zgrišuje,
sablažju druguje ka će ga vavesti,
pokle ga otruje, gdi će se prosesti.
- U mnogoj bolesti Abirona kriva,
jer hti puk zavesti, prožri zemlja živa
gnjivan oganj siva s baščine od Lota
već neg suha driva cić bludna pohota.
- 1340

Oganj u prah smota Gabav oni grad
ki Levidom spota s ženom mu činec smrad.
1345 Nigda od bluda čad do neba dostiže.
Stoga bi svitu jad, potop se podviže.

Drug druga obdiže k varhu savivši skut,
nigdor ne ubiže, da svim se skрати put,
neg Noj ki ne hti blud, toga bog obrani
1350 ter u korablje kut svo ime sahrani.

Ki bludec zastrani, ta glave ne dviže,
tuj mu se pri strani vik hodi naniže.
Ki stojite bliže, slište pisni naše,
ne dajte da siže napast duše vaše.

1355 Molte da pripaše pút vašu toga pas
ki je pil gorke čaše za nam dat rajski kras.
Slišati njegov glas nigdor ne budi lin
u kom je mnoga slas jerbo j' on božji sin.
Bez koga je svit sablaz i taščad od taščin.

To složi Bernardin Karnarutić, vojnik.
Nigda Dunata sin, sada pravac governik.